



Arrest

**nr. 75 734 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2011 legde verzoeker samen met een Belgische vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende op 12 mei 2011 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 7 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 12.05.2011 door [P.G.] geboren te [...],[...] van Georgische nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en de partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

De aangebrachte foto's zijn niet voorzien van enige data en vermelding dus kan er niet nagegaan worden uit welke periode deze foto's dateren.

De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 52, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt het verzoek van verzoeker ten onrechte afgewezen enkel en alleen omwille van formele redenen, met name het beweerdelijk niet voorleggen van enig afdoend bewijsstuk inzake het feit dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner reeds meer dan één jaar duurt.

Zonder enig verder onderzoek wordt het verzoek afgewezen.

Deze afwijzing is om verschillende redenen totaal ongegrond en onterecht.

[...]

Door verzoeker werd[en] in het kader van de procedure een aantal foto's voorgelegd evenals een verklaring van kennissen ter bevestiging van het feit dat de relatie meer dan één jaar duurde reeds, doch deze stukken werden om één of andere reden niet voldoende op hun merites beoordeeld.

Het is nochtans duidelijk op de foto's te zien dat deze van verschillende seizoenen dateren (zo zijn er foto's met wintertafereel en foto's uit de zomer) en is in de verklaring duidelijk te lezen dat de relatie reeds twee jaar duurt, zodat deze onmiskenbaar de duur van de relatie van verzoeker en zijn partner bewijzen.

De bedoeling van de wetgever tot voorlegging van bepaalde bewijsstukken bestond er nu juist in dat verzoeker en zijn partner op elke mogelijke wijze zou kunnen bewijzen dat zij over een relatie van meer dan 1 jaar beschikken.

Het is in deze omstandigheden totaal ongeoorloofd dat de aanvraag van verzoekers zomaar niet wordt aanvaard omwille van het feit dat er niet zou voldaan worden aan bepaalde criteria waaraan de stukken zouden moeten voldoen, doch dewelke geenszins in de wet terug te vinden zijn."

[...]

Het is volkomen onterecht dat thans in de bestreden beslissing wordt geponereerd dat verzoekende partij niet bewijst dat zijn relatie meer dan één jaar duurt, terwijl er wel degelijk bewijsstukken voorliggen.

Aangezien verzoeker kopie voorlegt van een hele resem foto's, waarbij er zowel zijn genomen in de winter als in de zomer, bestaat er minstens een vermoeden dat deze foto's betrekking hebben op een periode van minstens één jaar, in werkelijkheid twee jaar. Bovendien is het zo dat er door kennissen van verzoeker en zijn partner wordt bevestigd dat er sprake is van een relatie van twee jaar.

Kwade trouw wordt niet vermoed doch dient bewezen te worden. Aangezien verzoekers deze documenten voorleggen, dient aangenomen te worden dat behoudens tegenbewijs deze stukken correct zijn, en dus voldaan is aan de wettelijke criteria voorzien om een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie te bekomen.

Minstens diende verder onderzoek te worden verricht en kan verwerende partij er zich niet zomaar meer vanaf maken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria.

Door voorlegging van deze documenten dient minstens een omkering van de bewijslast aanvaard te worden, met name dat verwerende partij dient te bewijzen dat deze documenten niet correct zijn, feit dat zij niet zal kunnen nu juist omwille van het feit dat deze documenten wél juist zijn.

De argumentatie van verwerende partij op basis van dewelke dat elkeen die een verklaring van kennissen en bovendien een hele resem foto's voorlegt, hiermee niet voldoet aan de criteria door de wetgever voorzien is duidelijk een stap te ver.

Verwerende partij kan zich niet beroepen op haar onwil om verder te onderzoeken, én zonder enig bijkomend stuk op te vragen, alsnog de aanvraag te gaan weigeren.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat de motivering in de bestreden beslissing totaal onrechtmatig is en het verzoek ontvankelijk en gegrond diende verklaard te worden."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen op welke manier art. 52 §4 van de wet van 15 december 1980 geschonden zou zijn. Het middel is in die mate onontvankelijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog omtrent de omkering van de bewijslast niet kan overtuigen: het kan niet ernstig betwist worden dat de bewijslast rust bij de 'aanvrager'.

In casu legde verzoeker een aantal ongedateerde foto's en verklaringen van derden voor, ter staving van de duurzaamheid van zijn relatie met mevrouw [S.], op basis waarbij hij een verblijfsrecht in België wenst af te dwingen.

[...]

Het lijkt niet kennelijk onredelijk te oordelen, op basis van deze documenten dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker en de partner mekaar reeds één jaar kennen. De stelling dat een aantal foto's in de sneeuw werden getrokken en andere in de zon, kan onvoldoende overtuigen om de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker vraagt in feite een herevaluatie van de voorgelegde documenten aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die nochtans in het kader van [zijn] annulatiebevoegdheid dienaangaande zonder rechtsmacht is. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101,624).

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat zij de echtheid van de foto's niet per sé in twijfel trekt, doch dat uit deze stukken onmogelijk een relatie van één [jaar] kan afgeleid worden, gelet op het gebrek aan enige datering."

3.3.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, §§ 2 en 4, iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen."

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevat volgende bepaling:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken. De beslissing van verweerder om geen bewijskracht toe te kennen aan loutere verklaringen van vrienden en kennissen van verzoeker is niet kennelijk onredelijk en impliceert, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet dat de bewijslast dient te worden omgekeerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker, naast voormelde verklaringen van vrienden en kennissen, ook een aantal foto's overmaakte. Verweerder motiveerde dat ook deze stukken niet toelieten om het bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangezien op deze foto's geen datum is vermeld. Ook deze stellingname is niet kennelijk onredelijk. De Raad wijst er daarnaast op dat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat het gegeven dat de door hem aangebrachte foto's genomen werden op ogenblikken dat de weersomstandigheden verschillend waren zonder meer toelaat vast te stellen dat dat hij en zijn vriendin elkaar reeds gedurende de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn kennen. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de vriendin van verzoeker niet is afgebeeld op de foto 's *“met wintertafereel”*, zodat hoe dan ook niet kan ingezien worden hoe deze foto's enige relatie met deze vrouw zouden kunnen aantonen.

Het gegeven dat verzoeker in gebreke bleef om het bewijs te leveren dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft houdt ook niet in dat verweerder alvorens een beslissing te nemen over de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie op eigen initiatief nog een verder onderzoek zou dienen te doen of stukken zou dienen op te vragen teneinde de aanvraag van verzoeker te onderbouwen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2. Verzoeker zet voorts niet uiteen waarom hij meent dat artikel 52, § 4 van de Vreemdelingenwet – bepaling die betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – geschonden is. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK